

A deakció támadására a kommunista párt ellentámadással válaszolt és az első összecsapásnál sikert ért el. Bebizonyult, hogy az urak, amikor újabb mérényletre készültek a dolgozók kenyere és Franciaország nemzeti függetlensége ellen, gazda — a nép — nélkül csinálták a számadást.

A kommunista párt további tömörülésre szólította fel a tömegeket és további harcra az árak emelkedése, az infláció, az ország gazdasági erejének elkötyavetyélése — a »Marshall terv« ellen, a függetlenséget megvédő demokratikus egység kormányáért, amelyben a kommunisták és a szakszervezetek képviselői is elfoglalják az őket megillető helyet, mint az ország választói egyharmadának pártja.

Schuman megbízatásával a küzdelem további kifeleződése és a tömegek még erősebb politikai tevékenysége és harca várható.

1948. augusztus 31.

INDOKOLATLAN HALLGATÁS A HIHETETLEN ZAJBAN

Irta: Jovan Popovics

Három héttel ezelőtt ült össze Beográdban a Dunaértekezlet, amelyben a dunamenti államok szuverenitását biztosító szabad hajózás elve győzedelmeskedett. Ez a demokratikus tábor hatalmas győzelme volt a Szovjet Szövetséggel az élen, és jelentős balsiker a nyugati tőkés hatalmak számára, amelyek azt akarták, hogy a Duna maradjon meg vagy ismét váljon az imperialista rablók országútvá a »szerzett jogok« útlevéle alapján. A Duna nem volt és nem is lesz soha többé az élősködők és a támadók országútja. Tekintet nélkül arra, hogy a három nyugati hatalom képviselői megtagadták az egyezmény aláírását, az imperialista játék kudarcot vallott — és a Dunán egy igazságos elv győzedelmeskedett.

A világ sajtója erről eleget írt, mind a kommunista sajtó, hangoztatva a Szovjet Szövetség szerepét, mind a reakciós és imperialista sajtó, támadva a Szovjet Szövetséget és a népi demokráciák országait, támadva azon országok függetlenségének elvét, amelyek leszakadtak az imperializmus láncáról.

A Duna-értekezlet sikere az érdekelt országok egységének erejéről tesz tanubizonyságot, azokról, amelyek az imperialista ellenes táborba tömörültek a Szovjet Szövetséggel az élükön.

Mindemellett valamiről hallgatott, csodálatosan és indokolatlanul hallgatott a kommunista, imperialista ellenes sajtó és rádiópropaganda a legtöbb országban, ugyanaz a propaganda, amely az elmúlt két hónap alatt egyébként nagyon sokat foglalkozott Jugoszláviával. Hallgatott arról a tényről, hogy Jugoszláviának része volt ebben a sikerben. Elhallgatta a jugoszláv delegációnak azt a határozott és érvekkel alátámasztott álláspontját, amelyet nagyon sok erkölcsi alappal képviselt. Elhallgatta azt a tényt is, hogy a jugoszláv delegáció tagjai, nem csak hogy mindenben támogatták az SzSzSzR és az Ukrajnai SzSzR kiküldötteit a demokratikus országok kiküldötteivel egyetemben, hanem azt is, hogy a szovjet delegáció ugyancsak magáévá tette és támogatta a jugoszláv delegáció érveit és követeléseit.

Ugyszintén minden adott kérdésben, amikor állásfoglalásról és cselekvésről volt szó, megmutatkozott a demokratikus, imperialista ellenes front megdönthetetlen egysége. És ha a szocialista államok és népi demokráciák sajtója elhallgatta Jugoszlávia jelentős hozzájárulását ehhez az egységhez, a legsorsdöntőbb kérdéssel kapcsolatban, akkor annál drasztikusabb az, hogy ugyanaz a kommunista sajtó és rádiópropaganda már két hónapja közli legalaptalanabb hazugságait Jugoszláviáról, mind a magas vezetőfőrfiak szájából és tollából, mind Jugoszlávia Kommunista Pártja apró renegátáinak és párttűtőinek szájából, többek között azt a lehetetlen vádat is, hogy a JKP vezetősége (ami egyidejűleg az állam vezetőit is jelenti) »elárulta a szocialista frontot« és hogy Jugoszlávia az »imperialisták karjaiba megy«.

Vajjon ez a sajtó és propaganda, amely számára az igazság természetesen követelmény, csupán azért fél, hogy megemlítsé Jugoszlávia részvételét a Duna kérdéseinek rendezésében, mert az egész jugoszláv gyakorlat megdönti e baráti államok sajtójának és rádiójának igaztalan és értelmetlen vádjait. Azt vetették a szemünkre, hogy »mindenkinek tele beszéltek a fejét dicsekvéssel«. Am a mi népi közmondásunk azt mondja, hogy a tények belevésődnek az agyba és szemet szúrnak. Vajjon lehetséges az, hogy a kommunisták nem akarnak látni és hallani csak azért, mert a hazug szifogizmus egy rendszerét hozták létre, amely tarthatatlan az igazság és a tények előtt? Sajnos, úgy látszik. A demokratikus országok táborának és egész sor kommunista pártnak sajtó és rádiópropagandája szerint valahogy úgy látszik, hogy a Duna-értekezlet valamilyen elvont városban, a levegőben vagy a világon kívüli levő utópista helységben tartották meg és a jugoszláv delegáció tagjai, amennyiben egyáltalán jelen voltak az értekezleten (mert nem hallatszott, hogy »szétszúrták volna az egységet«) csupán a »jelenlevő polgárok« minőségében voltak ott. Lehet, hogy maga a szó Beograd is keblemetlenné vált a Jugoszlávia ellen indított hihetetlen és megengedhetetlen hajsza szervezőinek és végrehajtóinak, mert maga a szó Beograd, nem is olyan régen az egész világ előtt a fasizmus elleni harc jelképe volt, mint az imperialista ellenes, szocialista front előretolt bástyája? (Hasonlóképpen az értelmiség világ-kongresszusán is, amelyet Wroclawban tartanak, felsorolták Európa népeit, amelyek harcoltak a fasizmus ellen, s a főelőadó megfélemedezett arról, hogy egyáltalán megemlítsé Jugoszlávia népeit is.)

A Duna-értekezletről beszélni és nem említeni Jugoszláviát — ez nemcsak érthetetlen és nem lojális az imperializmus ellen azonos érdekekkel összekötött országok között, hanem politikailag is szűk látókörűséget jelent. Az imperialisták tévesen számítottak az imperialista ellenes front egységének meglazulására. Vajjon érdekében áll ennek a frontnak elhallgatni azt, hogy ebben az egységben Jugoszlávia megindaghatatlanul őrzi a közös érdekeket, a békét és a demokráciát?

Ez a hallgatás jellemző az Egyesült Nemzetek Bizottsági Tanácsának ülésével kapcsolatosan is, amelyen a jugoszláv memorandum alapján döntöttek az angol-amerikai katonai hatóságok törvényellenes intézkedéseivel kapcsolatban Trjeszt szabad területén. A Bizottsági Tanácsban az imperialisták egy szolgálatkész szavazógép segítségével a békeszerződések még egy újabb megsértését szentesítették. Mauuszki, Ukrajna delegátusa és Malik, a Szovjet Szövetség delegátusa teljes egészében elfogadták a jugoszláv delegátus panasztát és tiltakozását és hasonló tartalommal hoztak véghatározatot. — mert a jugoszláv kor-

mány igazságos ügyet képviselt, mert olyan dologról van szó, amely nem csak Jugoszláviát érinti, mert arról van szó, hogy a nyugati hatalmak semmibe se veszik a nemzetközi szerződéseket és saját kötelezettségeiket és ez a semmibevevés egész sor hasonló törvényellenes lépés után következik és újabb erőszakos törvényellenességek lehetőségét hozza magával. A jugoszláv kormány a maga memorandumában nem követelte Triesztnak Jugoszláviához való csatolását, Nem. Jugoszlávia csupán egy fontos nemzetközi kötelezettség tisztelbentartását követelte. A jugoszláv kormány aláírta a békeszerződést Olaszországgal annak ellenére, hogy a Triesztről szóló rendeletet igazságtalannak tartja és a háborús szövetségeseivel való egyetértés kedvéért kivonta Triesztből azokat a csapatokat, amelyek Triesztet főszaadították a német fasiszták alól. A jugoszláv kormánynak jogában áll követelni az angol-amerikai hatalmaktól, hogy tiszteik azokat a szerződéseket, amelyeket maguk is aláírtak. A jugoszláv kormánynak nem csupán joga, de kötelessége is volt, hogy rámutasson az angol és amerikai hatóságok megengedhetetlen önkényességére és megkövetelje a békeszerződés rendeleteinek tisztelben tartását, amelyet áldozatok meghozásával írt alá. A jugoszláv kormány álláspontjának igazságosságát az SzSzsZR és az Ukrán SzSzsR képviselői is támogatták. Kifejezték «éles tiltakozásukat a nemzetközi szerződésekkel való ilyen eljárással szemben» és Manuilszki hangsúlyozta, hogy »az Ukrán SzSzsR delegációja teljes egészében támogatja a jugoszláv kormány javaslatát, hogy egyrészt Anglia és az USA, másrészt az Olaszország közötti egyezményeket érvénytelennek nyilvánítsák. »És amikor az angol-amerikai szavazótöbbség, az angol-amerikai-francia »bizonyítékok« és a Jugoszlávia elleni vádaskodás tarthatatlansága ellenére és a trieszti dolgozó nép tiltakozásai ellenére mindkét előterjesztett határozati javaslatot elutasította, Malik szovjet kiküldött kijelentette, hogy ezzel az »USA, Nagy Britannia és Franciaország az Olaszországgal kötött békeszerződés és a külügyminiszterek tanácsán hozott határozatok megsemmisítésének útjára léptek».

És ime, ugyanazok a kommunista lapok, amelyek közzé tették a szovjet nyilatkozatot, úgy elhallgatták a jugoszláv memorandumot, mintha nem is lett volna. Vajon a nemzetközi szerződések megsértésének legutóbbi imperialista szentesítése nem érinti Csehszlovákiát, Magyarországot, Romániát, Bulgáriát, Lengyelországot, Albániát, valamint Franciaország és Olaszország munkásosztályát? Vajon a Jugoszlávia Kommunista Pártja ellen folyó elvakult és dühös hajsza miatt a többi országok kommunistáinak el kell hallgatniuk a nyugati hatalmak háborús uszításait, amelyekre a jugoszláv kormány rámutatott? Csodálatos bizonyítéka ez annak, hogy Jugoszlávia Kommunista Pártja letért a szocializmus és az internacionalizmus útjáról és hogy Jugoszlávia az imperialisták karjaiba rohan s mindez azért van mert valóban lendülettel építi a szocializmust és minden vonalon következetesen imperialistaellenes politikát folytat!

Miként kísérte a népi demokráciák országainak propagandája a trieszti esetet? Úgy, hogy Trieszt Kommunista Pártja Vidali-frakciójának kongresszusa alkalmából közölték a KPJ elleni dühös vádakat, amelyeket az angol-amerikai szavazógép is főhasznált a Biztonsági Tanácsban oly módon, hogy őszintén elismételte a vidalisták vádaskodásait a jugoszláv kommunisták és hatóságok trieszti terrorjáról. Valóban, a Tájékoztató Iroda határozatának palackjából veszedelmes szellemek tá-

madtak, amelyek elnyomták a szeliemidézöket. Amikor az egész marxizmus-leninizmus ennek a határozatnak a szajkózására és szitkozódó hangoztatására irányul és az egész internacionalizmus a Jugoszlávia Kommunista Pártja diszkriminálására, akkor némely magyar vezetők csodálatosan »gazdagítják« a forradalom és az igazságos háború elméletét és némely bolgár vezetők hasonlóképpen csodálatosan »gazdagítják« a nemzetiségi kérdés elméletét és a bírálók és bírák valamennyien a kommunista elvszerűségnek, módszernek és erkölcsnek eddig még ismeretlen példáját adják. Pártunkat és a népeinket ért ütés sokkal jobban megrázta a többi pártokat, mert a mi Pártunk, amely körül ott áll a nép, megingathatatlan a maga igazságában. És nem lenne rossz, ha az imperialistaellenes tábor országaiiban kicsit többet foglalkoznának a nemzetközi szerződésekkel, amelyeket az angol-amerikaiak megszegnek, mert mindezeket az országokat barátsági- és kölcsönös segélynyújtási szerződés köti össze. Erről megfélemedeznek Jugoszláviával kapcsolatosan s vele mint állammal szemben is megengedhetetlen lépéseket tesznek, annak ellenére, hogy e barátsági szerződések közötti nehánynak ő volt a kezdeményezője.

Am térjünk vissza még egyszer a Dunára, amely most valóban szabad lesz, mert nem gazdálkodnak többé rajta az imperialisták, fölülve partjain tanyáikat és az érdekelt államok demokratikus népeinek szuverén akarata győzedelmeskedett.

A Duna hatalmas, hírneves és sokszor megénekelte folyó, történelmi folyam, amelyen nagyon sok történelmi esemény zajlott le. A nagyhatalmak útnak használták föl, hogy gazdaságilag kiszákmányolják és politikailag leigázzák éppen azokat az országokat, amelyek ezuttal egységesen a Szovjet Szövetséggel bebiztosították szuverén jogukat.

Az értekezlet után a reakciós polgári sajtó azt írta, hogy a Duna többé nem kék, hanem »vörös lett«.

A mi számunkra, jugoszlávok számára a Duna nem csupán politikai és gazdasági jelentőségű nagy folyó. Nekünk a Dunával benső és véres kapcsolataink vannak. A német fasiszták rajta keresztül készítették elő erőszakos támadásukat hazánk ellen. Ez a Duna az elmúlt háborúban nem volt kék, hanem vörös, vörös a mi férfaink, asszonyaink és gyermekeink véréből, az áldozatok véréből, amelyeket különböző országok fasisztái okoztak s akik közül sovíniszta örületükben kiemelkedtek a magyar fasiszták, a tömeggyilkosság szervezői. Egyetlen nép sem ontotta több véré a Dunába. A Duna a mi hazafiaink egyik tömegsírija volt, de színhelye dicső harcoknak is. Hát el lehet felejtetni és szabad azt tagadni, hogy 1944-ben a Dunán találkozott a Vörös Hadsereg és a Jugoszláv Hadsereg? Hát ki lehet törölni a történelemből azt a tényt, hogy a Jugoszláv Hadsereg három esztendőn keresztül csodálatos harcot vívott egyedül annyi ellenséggel, bevárta a Vörös Hadsereget, amelyben hirt ezer kilométeres távolságon keresztül is, s vele együtt folytatta a harcot a fasiszmus megsemmisítéséért? Hát lehet azt tagadni, hogy a Vörös Hadsereg a Dunánál találkozott az első szövetséges hadsereggel, őszinte, baráti hadsereggel, a leigázott Európa egyetlen népi hadseregével és katonaságával, amely ha a semmiből is keletkezett, katonailag komoly volt és erkölcsileg erős harcostárs? Vajjon hasznos dolog-e az imperialistaellenes front számára tagadni azt a gyönyörű igazságot, hogy a Dunánál találkozott a két forradalmi népi hadsereg, a szeretett tanító és a jó tanítvány, amely a legnehezebb harcban született és nőtt fel? Nem, az igazságos vérről írt

szavakat nem törlik le a történelem lapjairól, azok átvernek minden erőszakkal rákent színen, azok lángragyúlnak. És a jugoszláv kommunisták a háború idején ezen a Dunán át küldték fölhívásukat a magyar antifasisztákhoz, és ugyanezen a vértől vöröslő Dunán át nyújtott az új Jugoszlávia kezét azoknak a szomszédos országoknak, amelyeknek népei a háborúban ellene voltak. És íme, a Duna-értékezeletről szóló jelentésekben és propagandában az internacionalizmus és a szocializmus csodálatos védeimezői elhallgatják Jugoszlávia tevékeny imperialista-ellenes részvételét még a Duna-kérdés tényleges rendezésében is, azét a Jugoszláviáét, amelyről nem is olyan régen valamennyien elismerték, hogy nagyon sokat tett nem csupán a felszabadító háborúban, hanem a béke és a baráti viszony föltételeinek megteremtésében a Balkánon és Keleteuropában. Vajon bűne Jugoszláviának, hogy mindezt megselekedte?

Nincs szándékomban, hogy a pártokról, a vezetőkről és a kormányokról beszéljek. Ezeknek a pártoknak, vezetőknek és kormányoknak a sajtójáról és propagandájáról beszélek, és joggal beszélek, mint a Jugoszlávia népeinek írója és közírója, büszke vagyok, hogy elvileg és erkölcsileg ilyen tiszta propagandában dolgozom olyan időben, amikor a kommunista pártok igen sok lapja a boulevard-revolver újságok színvonalára süllyed s érveiket, valamint értesüléseiket kölcsönösen változtatják a burzsoá sajtóval.

Ez a kommunista és demokratikus sajtó egyetlen szót sem szőtt arról, hogy Zágrábban most itélkeztek a Vatikán egy bedobott kém-csoportja felett és ezen a tárgyaláson, mint eddig soha sem, leleplezték a Vatikán szerepét a Wall-Street háborús uszító politikájában, és bebizonyosodott, hogy nem lehet világosabb a Vatikán kapcsolata a fasiszmissal a háborúban és a háború után a háborús bűnösökkel. (Csak a jugoszláv oldalról jövő tiltakozás után jelent meg néhány szó erről.) Hát az imperialistaellenes tábor országai számára ez jelentéktelen dolog? A jugoszláv határokon egytől-egyig elfogták az imperialista terror-központ megbízottait, akik a hitlerizmus alatt tanultak és a nyugati imperializmus alatt vizsgáztak. Az imperializmusnak ugyanezek az ügynökei érkeznek az imperialistaellenes tábor többi országába is, csak nem fogják el őket azonnal a határon, mint nálunk. A kém-szervezet terrorjának és kihívásainak azonos forrását és leleplezték. Hát ez jelentéktelen dolog Franciaország számára, ahol a munkásosztály és a párt nehéz harcot vív a béke álarca alatt tevékenykedő katolikus-wallstreeti hazaárulók ellen, vagy Olaszország munkásosztálya és pártja számára, ahol a kém-csoport terrorszervezetének központja székel, amely az olasz munkásosztály legnagyobb ellensége? Vajon a magyar kommunistáknak el kell hallgatniuk legnagyobb ellenségük, Mendszenti primás kapcsolatait ezzel az összeesküvéssel csak azért, mert az ő részvétele a zágrábi tárgyaláson derült ki? Az imperialistaellenes tábor minden országának áruló emigránsai nyugaton egyesülnek. A zágrábi tárgyaláson földérették ennek a szervezetnek a kapcsolatait és titkos szálait Magyarország, Románia és a többi országok felé. Úgy tűnik föl, hogy mindez jelentéktelen, hogy a jugoszláv hatóságok semmiféle szolgálót nem tettek az imperialista ellenes tábor országainak azzal, hogy szétzúztak egy terrorista szervezetet, amely mindezen országok ellen készült, --- mert ezen országok kommunista pártjainak propagandája ugyanakkor »Jugoszlávia Kommunista Pártja vezetőinek terrorjáról« beszél és »az igazi kommunisták fasiszta üldöztetéséről« és hasonló,

gyermeknek való vad meséket szajkóznak, amelyeneket a burzsoá-sajtó már régóta szerviroz a Szovjet Szövetség és a népi demokráciák ellen.

Amikor az elmúlt ősszel néhány külföldi országban jártam, a reakciós-sajtó valóságos kampányt vezetett Jugoszlávia ellen azt harsozva, hogy az országban közel háromszázezer fölkelő harcol Tito uralma ellen. S mi több, valóban szinte külföldi barátaim, tekintélyes politikusok és kultúr munkások bizalmasan meg is kérdezték tőlem, hogy mi a helyzet a harctéren. A válaszra, hogy ez a mese nevetséges dolog, és hogy a néphatóság néhány közönséges banditákból álló csoportot fogott el, amelyek semmiféle támaszponttal nem rendelkeznek, barátaim valahogy tartózkodóan bólintottak. »Mert — mintha úgy gondolták volna — valaminek mégis csak lenni kell ezek a mondjuk, fölfújt hírek mögött«.

Most mindenki előtt nyilvánvalóvá vált, hogy miről van szó. Ez a háromszázezer főnyi lázadóból álló usztasa-csetnik sereg — ebből az ötven banditából állott, akik csoportonként szöktek át országunkba és akiket a mi közbiztonsági szerveink sorban és azonnal el is fogtak a határ közelében. Ennek a láthatatlan katonaságnak a »hadvezérei«, akik maguk is meg voltak győződve arról, hogy ez a katonaság létezik, egy esztendőn keresztül pontosan beérkeztek — néphatóságaink kezei közé. Az országban semmiféle lázadó katonaság nem volt — csupán papíron létezett és a kémek gazdáinak az agyában, s ez magukat a »hadvezéreket« is meglepetésszerűen érte, Igen, Jugoszláviában, ahol a nép, a párt és a hatóság egységes, már több féle színű kémek felett itélkeztek, mint Oswald, Juranics és társai és olyan kémek felett, is, akik a fasisztus áldozatai és a kommunisták álarca alatt előbb Gestapo ügynökök voltak s utána egy másik, ismert nyugati intézmény ügynökei.

Most már az egész világ előtt ismeretes, hogy a mi állami közbiztonsági szervezetünk milyen kém- és terrorszervezetet leplezett le és tett ártalmatlanná a bedobott háborús bűnösök elfogatásával, akik felett Zágrábban itélkeztek. És minderről a demokratikus és kommunista sajtó és propaganda most hallgat, mintha azoknak az országoknak és népeknek az érdekeiről nem lenne szó, amelyeknek propagandája erről hallgat. De ez a sajtó és rádiópropaganda milyen hangosan kiabál a Jugoszláviában levő terrorról, az »egészséges elemek« és »hú szocialisták« lázadásáról és ez a propaganda hogy fölhívja Jugoszlávia népeit, hogy lázadjanak föl törvényes vezetőik ellen, ez a sajtó és rádió-szolgálat még mennyi helyet is biztosít néhány renegát piszkos nyilatkozatának, akik a kommunista eszme és erkölcs nevében beszélnek és írnak. — a »Sanktea«, a »Rude pravo«, a »Tvorba«, a »Szabad nép«, a »Rabotničesko delo« és a népi demokráciák országainak egyéb lapjai és rádiói minden külföldön levő jugoszláv párttitót vagy dezertőrt előharcosnak, legjobb kommunistának s vezérnek nyilvánítanak. A renegátok alias és zavaros közleményeit mint a »marxista-leninista elemzés« példaképpé teszik közzé, gyanús kalandorok erkölcs-csösznek nevezik ki magukat, a gyáva spekulánsok rangja nő, jugoszláv kitiintetésekkel látják el őket, jelentőségük fokozódik, nevetséges kérdéseket nagy teoretikusoknak nevezik ki és egy hazátlan, szenzációhajhászó, dekadens riporter »nagy jugoszláv író« lesz, olyan erkölcsi jogokkal, hogy gyáva szüleményeit a forradalmi elmélet és erkölcs védelmébe állítja.

Vajjon ez is egy oka lenne a hallgatásnak, arról a nagy győzelemről, amelyet a szocialista közbiztonság aratott az imperialista kémek terrorja fölött? Vajjon annak az ítéletnek az elhallgatása, amelyet az

azonos érdekekkel összekötött országok számára egváránt veszélyes bűnösök felett kimondtak, újabb igazolásul szolgál a »kivándorlott személyek« számára, akik a maguk szégyenüket és nyomorúságukat túlfűtött nyilatkozatokba rejtik és a határok mögött guggolva lármáznak s arra várnak, hogy »vezetökként« visszatérjenek Jugoszláviába? Hát lehet védelmezni és támogatni ilyen típusokat, akik elárulták szocialista hazájukat? Azok a szocialista frontnak csak árulói lehetnek. Hát nem hallatlan dolog olyan szörnyű zajt csapni egy dezertáló tábornok halála körül, aki szökésben a határon rálőtt a határőrre, akit azért állítottak oda, hogy a haza határát őrizze? Jugoszlávia határai szentek. A kémek nehezen lépnek át rajta, Jóllehet Jugoszlávia határai nem vasüggönyök, amelyek mögött titokzatos dolgok történnek. Ami Jugoszláviában történik, az látható és hallható az egész világon s ez az egész demokratikus front javára szolgál. A terrorról és lázadásokról szóló mesék azzal még nem váltak hitelesebbé, ha a demokratikus sajtóban látnak napvilágot és a renegátok hazugságai sem válnak az ő védnökeik dicsőségére.

Nem szolgálhatja a szocializmus és a népi demokráciák érdekeit az, ha a Jugoszláviáról terjesztett hazugságokkal és az igazság elhallgatásával főbátorítják az imperialista támadókat, akik nem csupán Jugoszlávia, de a többi népi demokrácia szétzúzásáról is álmodoznak. A szocializmus és a demokrácia frontja egységes. Ezt az egységet Jugoszlávia belpolitikájának és külpolitikájának minden ténykedésével igazolja. Jugoszlávia meggyőződéssel az igazságot képviseli. A külföldön senki sem hallott egyetlen rágalmat sem Jugoszlávia részéről a baráti országok ellen és ezen országok propagandáinak elragadtatással kellene tudomásul venniök Pártunk, sajtónk és propagandánk méltóságteljes magatartását. Az igazság mindannyiunknak szükséges. Veszedelemes dolog félni az igazságtól vagy áldozatot hozni rövidlátó számításokért, egy történelmi hiba meghosszabbításáért a kommunista pártok egymás közötti viszonyában.



A szocializmus felépítése Jugoszláviában a munkásosztály és a város és a falu dolgozó tömegei harcának jelenlegi szakasza, a munkásosztálynak és élcsapatának végcélja — a kommunista társadalom felépítése felé vezető úton, azaz az olyan társadalom felé, amelyben megszűnik minden osztálykülönbség és mindenki képességei szerint dolgozik és szükségletei szerint kap.» (A JKP programja)